

да кажа че — не сж за нази те! Ни ази,
ни ти, ни той не сме за тия, — и да пази
Богъ, ако мислите че нашия народъ
съ такива тактики ще мине онзи бродъ,
предъ който се е спрялъ. Да, чети, чети, чети —
а мирния народъ, вий него оставете,
той нека си стои — той нека задъ гърба
упора намъ да е въ великата борба, —
намъ помощъ, на врагътъ при всяка сгода спънка.
Билъ който и да билъ, каквото и да дрънка —
не искамъ и да знамъ. Единствения планъ
за работа съ успехъ е тоя, — начертанъ
отъ Левски, начертанъ и завещанъ на нази.
Въ борбата цялъ народъ да хласнете? Да пази
Богъ! За това не е настаналъ още часъ.
Народа? Цялъ народъ? Добре го зная азъ:
отъ паметивека той привелъ е надъ орало
вратъ, на робията обръгналъ отъ начало —
и работи таквизъ каквито вамъ се щжтъ,
не сж за него. Вий по кривъ вървите пътъ,
по пътъ на жертвите за онзи дето вее!
Азъ виждамъ пакъ че кръвъ на халось ще се лее.“

„Пророкъ — я вижъ! Охо!“ обади се, извитъ
къмъ говорящия, Сокола, и сърдитъ
прибави сопнато: „Тя тая си е стара.
Да се намери пъкъ и кой да я повтаря!
Народния човекъ съ народа се глуми...“

— „Соколе мой, назадъ словата си земи!“
отвърна първий пакъ: „Това не е превара,
което думамъ азъ. Май твърде много вяря
вий давате на тезъ, поклони и хвалби
шо предъ Войводата принасятъ тукъ съ торби!
Ехъ, да ги цункамъ азъ таквизъ самунъ душмани,
умътъ имъ—врѣкъ-шоврѣкъ: подъ женските сукмани!
И виждалъ съмъ ги азъ, и знамъ ги; димне димъ —